

**ONDŘEJ
FANTA**

**VRAŽDY
NA
DVOJCE**

● — pointa

Vraždy na Dvojce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Fanta
Vraždy na Dvojce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ONDŘEJ
FANTA**

**VRAŽDY
NA
DVOJCE**

**ONDŘEJ
FANTA**

**VRAŽDY
NA
DVOJCE**

● — **pointa**

Všem poldům, kteří mě inspirovali,
a vdechli tak mým postavám život.

Praha Smíchov

УЧОТАСУВАНА

I. VÝJEZD

Zima letos byla opravdu studená a krutá, a to v Praze není zvykem. Seděl jsem v kanceláři na Smícháči a z oken koukal přes ulici na staré oprýskané nádraží, které se už několik desítek let rozpadá. Zub času byl patrný na mnoha budovách od Smíchovského nádraží až po Lihovar. Pomalu se stmívalo a špinavým oknem, omývaným už dlouhou řadu let jenom deštěm, jsem se zaujetím pozoroval lidi spěchající na vlak, aby byli co nejdřív zpátky u svých rodin. Na mě už doma dávno nikdo nečekal a jako většina poldů jsem žil sám stereotypním a osamělým životem. Ne že by mi to ale vadilo, byla to jen moje volba a samota mi plně vyhovovala, navíc mi částečně přinášela svobodu. Když na vás doma nikdo nečeká, tak nemusíte nikomu vysvětlovat, proč jste se zdrželi v práci anebo proč jdete po službě zase zapít léty nastrádanou hořkost do baru. Vždy jsem věřil, že člověk má na výběr a může ovlivnit, jaký život bude žít. Já si zvolil život samotářského poldy, který bojuje za to, aby ve světě byla zachována spravedlnost.

Dneska byla na výjezdu opravdu nudná služba. Nebylo do čeho píchnout, a tak čas utíkal strašně pomalu a já mohl přemýšlet nad smyslem svého života a nad cestou, kterou jsem si zvolil. Většinou je v takovém mrazivém počasí vždycky klid. Na výjezdové skupině Služby kriminální policie a vyšetřování Obvodního ředitelství Prahy II jsem sloužil už pěknou řádku let a za ty roky se pro mě práce stala denní rutinou. Mazácky jsem se rozvalil v židli, hodil nohy na rozehráté topení a natáhl jsem se na stůl

pro cigaretu. V kancelářích sice platil striktní zákaz kouření, ale takhle pozdě už tu nebyl nikdo, kdo by mě za to seřval. A i když se tu objevil někdo z vedení, pravděpodobně by se kanceláři výjezdu vyhnul dlouhým obloukem. Chlapi, kteří dělali na výjezdu, byli většinou respektovaní a dalo by se říct, že i uctívání policajtů, a nikdo – včetně vedení – se do nich zbytečně nenavážel. Hlavně díky tomu, že na místech, kam vyrážel výjezd, většinou čekala mrtvola a vždycky tam končila všechna sranda.

A tak jsem mohl zaklonit hlavu na židli a vychutnat si v klidu poslední cigáro z krabičky. V tu chvíli jsem si připadal jako král, jehož královstvím je celé území městských částí Prahy 2 a 5. Jediné, co mi ten okamžik kazilo, byla myšlenka, že nemám žádné poddané a pro další balíček cigaret se budu muset vydat do té zimy osobně.

Venku se už úplně setmělo. Cigaretu pomalu dohasla a mně se vůbec nic nechtělo. Přehodil jsem přes sebe zimní kabát, přendal si nohy z topení na stůl a přemýšlel dál nad svým nudným a osamělým životem.

S holkami jsem neměl problém, vždycky na mě letěly a já si vždycky věřil. Uniforma byla bonus navíc, protože která ženská odolá kombinaci hezkého chlapa s rameny vytvarovanými závodním plaváním a tmavě modrého saka se zlatými výložkami? Nikdy jsem nevěřil na závazky, s náročnou prací u policie to na nějaké velké vztahy ani nebylo. Moje nátura tomu taky moc nepomáhala, do všeho jsem se hrnul naplno a představa, že by šel mojí rodině vysvětlovat, proč už nikdy nepřijdu, mě v mém přesvědčení jen utvrzovala.

Všechno změnila až Klára, která mě okouzila natolik, že jsem na svoje pravidla zapomněl a hluboce se do ní zamiloval. Byla to skvělá ženská, která dokonce snášela moji mnohdy nekonečnou

pracovní dobu. Když prostě děláte na vraždách, jde osobní život stranou a makáte tak dlouho, dokud není ten parchant za mřížemi.

Vztah s Klárou vyvrcholil pro mnohé překvapivým zasnoubením. Myslel jsem, že mám bezchybný život, skvělou práci, kterou žiju, a snoubenku, kterou miluju. Všechno to do sebe skvěle zapadalo a já věřil, že jsme dokonalá dvojka. Jen mě nikdy nenapadlo, že se našemu vztahu nakonec stane osudným jediné pravidlo, na němž jsem nepřestal trvat, a to že nechci děti. Klára to na sobě zpočátku nedala znát, ale jak se později ukázalo, nikdy se s tím nesmířila. Když se v ní probudily biologické hodiny, zapomněla na moje neodolatelný černý kudrny připomínající Doylea z Profesionálů a poslechla svůj instinkt.

Rozchod mě položil na kolena. Uzavřel jsem se do sebe a na vztahy opět zanevřel, prostě jednorázovky a dost! Než jsem se nadál, přehoupla se čtyřicítka a s ní přišla i nějaká vztahová apatie. Větší strach než ze zločinců jsem začal mít z ženských klepet, který člověku zacvakly hned na druhém rande. No a najednou je mi pětadvacet a já si říkám, jestli má vůbec smysl se v tomhle ohledu měnit.

Pomalu jsem usnul. Venku mezitím začalo hustě chumelit. Naproti na nádraží se střídaly vlaky a pod okny kanceláře drnčely projíždějící tramvaje. Život běžel dál i beze mě, jako bych vůbec nikomu nechyběl.

Spal jsem docela tvrdě a probralo mě až zvonění. Telefon. Chvilí jsem mžoural jako vyoraná myš a po malém zaváhání jsem zvedl sluchátko, abych udělal protivnému zvuku přítrž. Opravdu sluchátko – i dnes totiž u policie používáme pevnou linku, není to výsada jen Macha a Šebestové. Až na to, že to naše namísto splněných přání spíš oznamuje blížící se průser.

„Poručík Pokorný, výjezd,“ řekl jsem rozespale.

„No to je dost, Filipe, že to bereš! Ty tam snad chrápeš, ne? Něco pro tebe mám.“

Byl to Zdeněk z operačního střediska a na jeho blbý průpovídky jsem dneska opravdu neměl náladu.

Skoro jsem ho v tom telefonu nevnímal a po celou dobu jsem si myslel něco o prdeli a jak bych ho do ní nejradši poslal. Z bloku na stole jsem si utrhl list papíru a načmáral na něj číslo výjezdu, abych si v počítači našel detaily.

„Jasně, kouknu na to,“ řekl jsem a položil sluchátko, abych Zdenkovy kecy konečně umlčel.

Přesunul jsem se za počítač a tahem myši rozsvítil obrazovku. Ten starý chudák už taky sotva dýchal, jeho nejlepší éra byla v devadesátých letech, stejně jako ta moje. Zadal jsem heslo, abych se přihlásil, a obrazovka potemněla. No nic, dám mu ještě čas, pomyslel jsem si a natáhl se pro zmuchlanou krabičku cigaret.

Do háje, vždyť je prázdná, ach jo!

Tak si aspoň dopiju kafe, co jsem si udělal odpoledne, třeba mě to probere. Vzal jsem oprýskaný policejní hrnek, který mi zbyl jako suvenýr z Interpolu, a napil se. Fuj, kafe bylo úplně studený a dost odporný, alespoň že počítač to rozdejchal a už se hlásí do služby.

Koukám na monitor na stručný popis případu a u toho usrkávám hnusný kafe. Funguje to, ta policejní břечka by probrala i mrtvého, a kdyby ne, tak by se dala určitě použít na moření rakví. Jako policajt pracuju už něco přes dvacet let a káva tu chutná pořád stejně, člověk by až řekl, že policie má na tuhle černou bryndu nějakou tajnou recepturu. Pročítám ještě jednou případ a pro jistotu kontroluju jeho číslo s číslem, který jsem si rozespálý načmáral na papírek. Kdybych alespoň nepsal jako prase! Ale vypadá to, že čísla souhlasí.

„Sakra, proč máme jet na takovou sračku?“ nadávám si sám pro sebe nahlas.

Zvedám sluchátko a volám zpátky Zdeňkovi.

„Operační,“ ozve se hlas na druhé straně telefonu.

„Čau, tady Filip, výjezd. Prosím tě, proč nás posíláš na takovou blbost? Vždyť tam budeme úplně k hovnu!“ snažím se krotit svoje emoce, ale ne zcela úspěšně. V hlavě mi zase naskočila úvaha o prdeli a mám nepřekonatelnou chuť tam Zdeňka tentokrát opravdu poslat.

„Já věděl, že mi zavoláš zpátky,“ směje se Zdeněk a pokračuje: „Hele, normálně bych vás tam nehnal, ale ten policajt z Novýho Města říkal, že by vás to mohlo zajímat.“

Z jeho hlasu byla znát notná dávka škodolibosti.

„No dobře, tak my tam zajedeme,“ brblám rezignovaně a pokládám sluchátko.

Aspoň si cestou koupím nový cigára, napadá mě, ale nejdřív musím obvolat kluky, abych vyburcoval celý výjezd.

Sněžení zhoustlo a venku byla ještě větší zima, než se zdálo. U výjezdového auta na dvoře už na mě čekala celá sestava: řidič, kriminalistický technik i vyšetřovatel. Naším řidičem byl dneska Špágr – protivný pupkatý dědek, co se dřív živil jako mašin-fíra a řízením služebního auta si přivydělával k důchodu. Řídil ho většinou jako lokomotivu a často si nebyl pořádně jistý, jestli má jet po kolejích jako tramvaj, anebo po asfaltu jako auto. Většinou se rozhodoval na poslední chvíli a bylo jen zázrakem, že nás zatím vždycky dovezl do cíle. Nejrizikovější částí služby se tak zpravidla stávala cesta k případu a zase zpět. Tak snad nás na tom čerstvým sněhu někde nevyseká.

„Kam jedeme?“ vytrhl mě z myšlenek Bořek, celým jménem Bořivoj Řeřicha.

„Na Nové Město, do Kateřinské 8. Při rekonstrukci činžáku naši dělníci ve sklepě kosterní pozůstatky a místní polda, co to řeší, si myslí, že prej by nás to mohlo zajímat.“

Po mojí odpovědi se Bořek rozchechtal, ale úplně jsem ho chápal. Byl to zkušený vyšetřovatel, pár let dělal i na krajské kriminálce na loupežích, než mu jeden zmedializovaný případ zničil slibnou kariéru. Ted' je stejně jako já uklizený na výjezdu.

Nasedli jsme do auta a Špágr začal brblat, že to celý bude zase beztak pěkná sračka, a dál pokračoval standardními řečmi věčně nespokojeného důchodce.

„Jed' a nech si ty tvoje chytrý kecy!“ houkl jsem na něj.

Všichni jsme s ním však mlčky souhlasili. Následovalo zaškvtání a řinčení motoru, které spíš než nastartované auto připomínalo padající regál se šrouby v železářství. Motor to však nevzdal a my tak mohli konečně vyjet do tmy Nádražní ulice. Byla čím dál větší zima a chumelení neustávalo.

„Zatop!“ ozvalo se zezadu.

Náš policejní tranzit pohltily temné smíchovské ulice. Jeho posádka jako by najednou oněměla. Všichni jsme se zachumlali do kabátů a nikomu nebylo do řeči. Koukal jsem z okna, prohlížel si těch pár lidí toulajících se nocí a přemýšlel jsem nad tím, jak někdo mohl dát dítěti jméno Bořivoj.

Ulice Prahy byly téměř prázdné a my se mrazivou tmou pomalu blížili k Palackého mostu, oddělujícímu Smíchov od Nového Města. Vždycky mi připadal jako brána do lepšího světa. Pomalu jsme ho přejeli a ocitli se na Palačáku. I v černé noci tahle čtvrt' výstavně zářila a dávala člověku jakýsi pocit bezpečí a hlavně naděje. Na rozdíl od Smíchova, který sálal totální beznadějí a úzkostí, že jednou stejně dopadneme jako jedna z těch černých postav přesávajících v četných výklencích Smíchovského nádraží.

§ 15

Úmysl

(1) Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel

a) chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrožit zájem chráněný takovým zákonem, nebo

b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.

(2) Srozuměním se rozumí i smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrožit zájem chráněný takovým zákonem.

II. NOVÉ MĚSTO

Na Palackého náměstí řidič zahnul doprava a vjel na Rašínovo nábreží. Počasí se stále neumoudřilo a na ulici nebylo známek po jakémkoli životě. V létě náplavka bývá plná turistů a Pražáků, kteří si sem chodí užít nějaký z parných letních večerů nad skleničkou dobrého pití. Dřív jsem sem také občas zašel, ale teď už ve mně tohle místo vyvolává jen smutné vzpomínky. Od té doby, co jsem přišel o snoubenku, se našim oblíbeným místům zdaleka vyhýbám.

Naše auto přešlo tramvajovou trať, dostalo dvakrát smyk na namrzlých kolejkách, zahnulo vlevo a my se ponořili do úzkých uliček Nového Města.

„Psa by do takovýho počasí nevyhnal,“ prolomil mlčení v autě až Bořek.

„Víte co? Já zůstanu radši sedět tady a budu střežit auto, jen tak pro jistotu, aby ho náhodou někdo neukradl, protože to by pak byl průser. A vy půjdete ven zjistit, o co v tý Kateřinský vlastně jde.“

Zase to dokázal. Je to sice stará otřepaná fráze, ale v tu chvíli mě vytrhnula z ponuré nálady a rozchechtala mě na celé kolo. „Hezky to zkoušíš, Bořku. To se ti musí nechat, ale pochybuju, že by se našel nějaký blázen, který by ukradl tuhle rozvrzanou kraksnu i se Špágrem, takové štěstí fakt nemáme.“

Touhle odpovědí jsem pobavil celou posádku až na řidiče, který jen našťavaně odbočil z Vyšehradské ulice, a podél Botanické zahrady jsme se pomalu blížili k cíli.

Kateřinská ulice začíná hned nad Botanickou zahradou a táhne se do kopce podél zadní zdi Všeobecné fakultní nemocnice okolo pravoslavného chrámu svaté Kateřiny Alexandrijské až k ulici Ječná. Medicína má na tomto místě dlouhou tradici. Léčilo se tady už dlouho před tím, než zde za Rakouska-Uherska nechal císař Josef II. vybudovat novou nemocnici. Ale ještě před tím se o nemocné starali v nedalekém klášteře sv. Kateřiny a zemřelí byli pohřbíváni na četných hřbitovech všude okolo. Poslední z nich zanikly ještě před tím, než se Nové Město zaplnilo domy, a pro stavbu nových posloužil každý zbytek volného místa, včetně novoměstských hradeb. S lidmi pohřbenými na zrušených hřbitovech si nikdo moc nelámал hlavu a většina z nich tak zůstala pod základy domů, zahrad a parků. Takže kdykoli, když se zde něco rekonstruuje a jde se při tom pod zem, najdou se nějaké kosterní pozůstatky. Díky jílovité půdě, která je tu všude kolem, jsou kostry i po mnoha desítkách let skvěle zachovány a vypadají, jako kdyby je tu někdo zakopal před rokem. Ale tohle tu zná snad každý místní polda. Kvůli takové banalitě by si nikdo z nich nedovolil otravovat výjezd kriminálky, protože pak by to dostali nejen strašně sežrat, ale byli by pro smích celému novoměstskému oddělení. Kvůli takové věci by nás na místo volal jen naprostý začátečník, a to byl nejspíš ten důvod, proč jsme se na Nové Město vydali i dnes.

Normálně by nám cesta v tomto počasí zabrala okolo dvaceti minut, ale Špágr zvládl celou trasu projet ve stylu rallye jezdců, takže jsme se ani ne po deseti minutách ocitli před domem číslo osm.

Ulice Kateřinská se tady dělí do dvou úrovní. V jedné je vozovka vydlážděná ještě původními kočičími hlavami a ve druhé pod úrovní silnice vede podél domů chodník. Od ní jej i dnes

stále odděluje zrezlé zábradlí, na kterém je pořád místy patrný původní červenobílý nátěr z doby zlaté éry budování socialismu.

Činžovní dům za zábradlím na tom není o moc lépe. Jeho zahnědlá omítka vypovídá o tom, že v něm vyrostlo již několik generací, ale žádná mu nevrátila zašlý lesk z dob, kdy ho původní majitel před několika staletími s pýchou postavil.

V přízemí před vchodovými dveřmi se na zasněžené dlažbě choulil do služebního kabátu třesoucí se policajt. Límec měl vyhrnutý až do půlky tváří, brigadýrku vraženou hluboko do čela, jednu ruku měl zastrčenou v kapse kalhot a druhou se snažil kouřit cigaretu, což byl docela nadlidský výkon vzhledem k tomu, že se klepal jako ratlík.

„Ahoj kluci,“ pozdravil a zahodil nedokouřenou cigaretu do záveje sněhu opodál. „Jsem rád, že už jste tady. Zimou už necítím nohy,“ pokračoval v uvítací konverzaci.

„Tak proč tu stojíš v závěji a v polobotkách?“ zeptal jsem se ho. „Ve skladu došly zimní boty a starý se mi rozpadly.“

Najednou mi došlo, že ten kluk by tu opravdu nestál a nemrzнул jen tak pro srandu, kdyby na tom případě nebylo alespoň něco zvláštního.

„Hmm, to je na hovno,“ zabručel jsem.

Bylo mi ho trochu líto, ale můj soucit by mu v tu chvíli nijak nepomohl a nás by zbytečný kecání o tom, jak to u policie v dnešní době za moc nestojí, akorát odvádělo od práce. Moje empatie vůči ostatním kolegům se za ty roky služby snížila skoro na nulu, a tak jsem rozhovory ve službě vždycky směřoval jen na pracovní věci. Soukromé problémy mi byly už několik let ukradené, ostatně jako většině policajtů, kteří slouží přes dvacet let.

„Tak nám pojd' ukázat, co tady máš.“

Už nic neřekl, nejspíš to moje zabručení pochopil přesně tak, jak jsem chtěl. Otevřel domovní dveře a zavedl nás dovnitř.

Před námi se rozprostřela úzká a temná chodba. Bylo vidět, že rekonstrukce je v plném proudu. Na zdech otlučených na cihly se táhly dráty provizorně natažené elektriky. Sem tam ze stropu visel černý kabel zakončený amatérsky napojenou objímkou s líně svítící žárovkou. Celý prostor byl zalitý jemným, oranžovým světlem.

„Tak kde máš toho tvýho kostlivce?“ pronesl Bořek.

„Tady ještě ne, musíme o patro níž, do suterénu,“ odpověděl policajt v uniformě.

„Tak nám k tomu aspoň něco řekni, než nás tam dovedeš,“ pobídl ho Bořek.

„OK, oznámení přišlo už okolo třetí odpoledne, ale řešil jsem nějakou výtržnost na Karláku a dostal jsem se sem až před hodinou. Myslel jsem, že to bude banalita, jako vždycky, tak jsem prvně promluvil s vedoucím stavby, dal s ním cigáro a pak si to šel dolů prohlídnout...“

Při jeho vyprávění mě chytil Bořek za rukáv kabátu, naklonil se ke mně a zašeptal: „Ty hele, Fildo, nevíš, jak se ten uniformovanej vlastně jmenuje?“

Výmluvně jsem pokrčil rameny a odvětil: „Vždyt' víš, jak jsem na tom se jmény.“ A oba jsme se začali hlasitě smát.

„Zase taková sranda to tam dole nebude,“ otočil se na nás uniformovanej a zatvářil se trochu rozzlobeně.

„Jasný, promiň,“ řekl jsem.

„My se vlastně vůbec nesmějeme případu, jen nám oběma vypadlo tvoje jméno, i když bylo napsaný v hlášení, a teď se tlemíme, co jsme to za pitomce.“ Rázem jsme se smáli všichni.

„To znám, mám úplně stejnej problém. Mimochodem, jsem Honza,“ odvětil.

„Skvělý, tak teď už si to snad zapamatujeme. Tak pokračuj, Honzo. Šel jsi to dolů prohlídnout a pak? Co tam bylo tak zajímavého, že jsi nás sem zavolał?“ snažil jsem se vrátit zpátky k tématu, abychom se pohnuli z místa.

„No, prostě jsem šel dolů do suterénu, dělníci tam dělají izolaci, tak vykopali kompletně podlahy. A v jednom z pokojů narazili při výkopu na kostru. Byla jen částečně odkrytá, ale i tak vypadala dost zachovalé. Většinou, když se tu něco najde, už je ta kostra zažloutlá a dost rozpadlá, ale tahle ještě drží pohromadě.“

„Počkej!“ přerušil Bořek Honzovo vyprávění.

„Chceš mi říct, že ta kostra, co jsi našel, drží celá pohromadě? Jakože má zachovalý i klouby?“

„Přesně tak,“ odpověděl Honza.

„Ale to pořád není všechno. Začal jsem tu kostru pomalu odkrývat dál a našel tohle!“

Z pod služebního kabátu pomalu vysoukal průhledný polyuretanový pytlík s nápisem *Policie České republiky*, který se používá pro balení důkazů. V tom špatném světle nebylo skoro vidět, co v tom pytlíčku vlastně je, až se v něm nakonec zablesklo cosi žlutého a kulatého. Došlo mi, že je to nejspíš prsten.

„Takže nás sem taháš kvůli zachovaný kostře a starému prstenu, je to tak?“ zabručel jsem trochu zklamaně.

Už jsem totiž doufal, že by z toho mohlo být opravdu něco zajímavého, co by nás zabavilo až do konce týhle nudný služby.

„No ne tak docela,“ odpověděl, vyndal prsten z pytlíku a podal mi ho.

Položil jsem si ho do dlaně a prohlížel. Byl hodně zašlý, ale i přes ztracený lesk se dalo poznat, že je zlatý. Jinak to byl úplně obyčejný kulatý prstýnek.

„Tak co na to říkáš?“ zeptal se zvědavě Honza.

Vůbec mi nedocházelo, proč se ptá tak zvědavě, něco mi nejspíš unikalo, ale nevěděl jsem co. Váhavě jsem odpověděl: „No řekl bych, že je to zlatý prstýnek, a podle jeho velikosti a šířky bych tipoval, že ho nosila nějaká žena, protože chlap by ho na prst těžko navlíkl.“

Prohlížel jsem si prstýnek dál a najednou jsem se zarazil.

„Počkej! Na vnitřní straně je něco napsaný! Nemáte někdo lupu? Nedokážu to přečíst.“

Honza mě zastavil: „Už jsem to rozluštil. Je tam napsané datum. První číslice jsou nečitelné, ale u těch dalších jsem si jistý. Je tam rok 2012, takže je to naše, pánové.“

„A sakra,“ ulevil si Bořek.

„No, Fildo, vypadá to, že tady mladej měl pravdu, že nás to bude opravdu zajímat.“

Pokýval jsem hlavou a odpověděl: „No nic, kluci, vypadá to, že se tu přece jenom zdržíme. Honzo, vezmi Bořka dolů a přesně mu ukaž, kde co je. Bořku, ty tam na to koukni, vezmi si s sebou techniku a ať to všechno nafotí, ale s ohledáním ještě počkáme. No, a já jdu zpátky do auta a budu otravovat operačního, ať nám sem pošle doktora ze soudního, a zavolám na mordpartu, aby sem poslali dosah, protože tohle bude zajímat určitě i je. Třeba to ještě napasují na nějakou dlouhodobě pohřešovanou.“

Za ty roky už každý moc dobře věděl, co má v takový chvíli dělat. Já šel spokojeně k výjezdovému autu a kluci se pustili do naší denní rutiny. Teď už bylo všem úplně jasné, že se tady zdržíme dlouho do noci.

Byl jsem v tu chvíli ve svém živlu, adrenalin mi proudil žilami a já měl zase ten opojný pocit, že jsem na živu.

Konečně, už bylo na čase...